

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

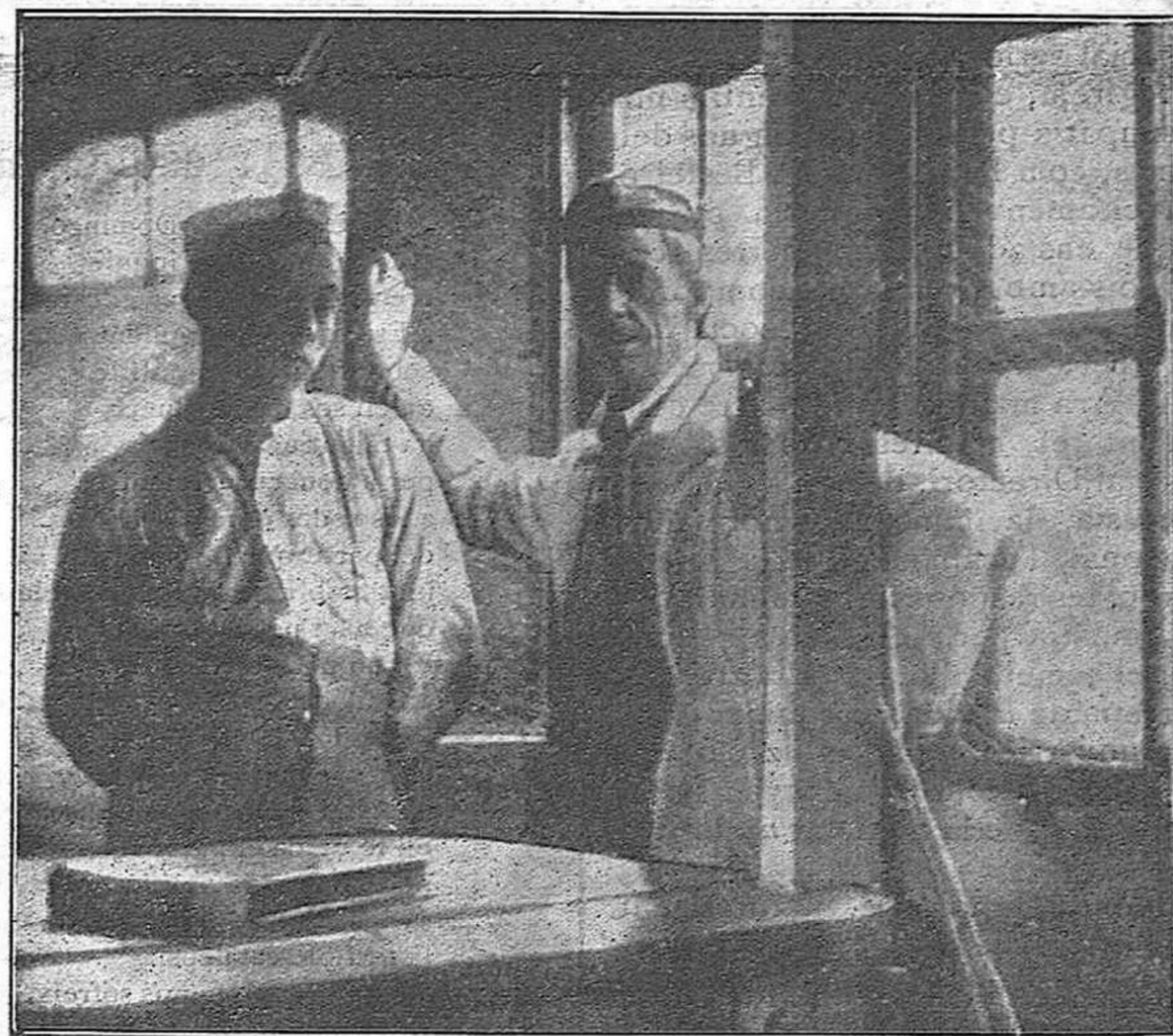
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA TRAGÈDIA DEL TREN CORREU

El senyor Lozano, pocs dies abans de la tragèdia, amb un oficial de correus.

El cadàver horrosament mutilat de D. Angel Ors a l'esser tret del cotxe correu de l'exprés d'Andalusia.

D. Tomàs Ors, capità de la marina mercant, pare de l'oficial de correus assassinat.

El cadàver de D. Angel Ors.

D. Santos Lozano, l'altre oficial de correus assassinat.

El cadàver de D. Santos Lozano

Fotografies de l'ABC i El Sol.

La claror de Pi i Margall

El vinent dia 29 compleixen cent anys de la naixença d'En Francesc Pi i Margall, fill de Barcelona, orgull de Catalunya, gran ciutadà del món. El dia que En Pi va nèixer, en el vell carrer barceloní de Mirallers, va encendre's una claror nova. I aquesta claror segueix encesa després d'haver-se extingit la vida material del català immortal.

No, no pot parlar-se de l'ombra d'En Pi i Margall, perquè ell, com ha escrit recentment En Gabriel Alomar, és espiritualment viu, més viu que les ombres d'hommes que mengen i caminen. I afegim nosaltres que no pot parlar-se de l'ombra d'En Pi i Margall, perquè després de la mort corporal, ell ha deixat entre nosaltres claror, i no pas ombra. La figura immaterial d'En Pi és lluminosa, no pas ombrívola.

En el centenari de la naixença del Mestre, LA CAMPANA DE GRÀCIA toca a glòria amb el seu millor so. I en el toc de l'homenatge hi posa l'adhesió integral a les idees bàsiques d'En Francesc Pi i Margall: veritat humana, justícia social, llibertat dels homes i llibertat dels pobles.

Decepció conservadora

rim, el de l'express d'Andalusia, sensacional i misteriós durant deu dies. Crim vulgar, de baixos fons, a l'aclarir-se. Però els conservadors hauran tingut, amb l'aclariment, una decepció. Pensaven trobar-se davant d'un altre melodrama, derivat del revolucionarisme poca solta, tortuós i apatxesc, i topen amb un crim sortit dels medis malalticos i equívocs que volten les taules de joc.

Ja, ja sabem que autoritzaven les hipotesis conservadores, els precedents de tota una època vergonyosa, més per als medis radicals que per a l'ordre social. A la soma de crims produïts pels subversius, l'afegiment d'un altre somant, podia ésser lògica. La soma, no obstant, s'ha trencat. Damunt les idees obreristes, aquesta vegada, no es pot llençar cap nova taca. Ara, al contrari, fàcil parlar de les corrupcions burgeses, de «niños bien» i de costums capitalistes. També de la influència de l'educació religiosa i conservadora. Però els

creients en les transformacions humanes, sabem, més lògics, que la pertorbació individual, no deu aprofitar-se per a menyspreuar idees. El lladre que roba per a posseir, no desfà els fonaments del dret de propietat. Cridar: Heu's aquí el resultat de l'economia lliberal! fóra estúpido. Doncs igual, quan pels crims d'uns quants es bescanta el treball de reformar o de subvertir l'actual convivència social.

Cap defensa dels assassins, en la societat burgesa. Cap defensa, tampoc, dels assassins, en les colles d'hommes que lluiten per a que el benestar sigui més extens, o per a que les lleis econòmiques es transformin. La mala sang, no pot tenir cap defensa idealista. La mala sang, no pot ésser, tampoc, adscrita a una classe, o a un partit. El socialisme té els seus malfactors, com els té la burgesia. És una qüestió de temperament, i de vegades de medi. Lo que s'ha donat a Espanya, no ha estat observat en lloc. A Anglaterra governen els socialistes, i a Dinamarca, i a Mèxic, i, fins ara, a Alemanya. No parlem de Rússia, on hi ha una anormalitat revolucionària, però on tot atemptat personal a la vida, o a la propietat de l'Estat, ha rebut una persecució implacable. El socialisme, l'obrisme, a tot arreu, ha tingut una acció honesta. Lamentem que entre nosaltres s'hagi produït la desviació, fent que, en arribar successos dramàtics ex-

Raditelegrafia

— Diuen que demà s'abaixarà el pa, la carn, el bacallà, tot! ...
— Des de on ho diuen?
— Des de la lluna.

cepcionals, hi hagi qui pensi, no son atemptats corrents.

El darrer crim, és el crim etern dels malfactors desitjosos de diners. Ja esbrinat, pensin els conservadors que el crim no té certes exclusives. Pensin, també, els homes d'avançada, que es precis, per a que aquests mals pensaments conservadors no existeixin, que tota delinqüència, cerqui l'executòria que vulgui, deu ésser recriminada i perseguida.

PARADOX

La dècima dels socialistes

Amb tot el respecte degut a homes d'idees, voldriem dir als socialistes espanyols que la seva manera de celebrar el primer de maig és una mica cursi. Fan anualment una manifestació pública pels carrers de Madrid, tradicional com una processó, i presenten als poders constituïts, que diuen ells, un document amb les peticions concretes de l'any, que ve a ésser com una mena de dècima. Tot això és tan minço, tan poc eficaç, que converteix el primer de maig socialista en una festa de col·legials.

Mai no ens ha semblat adequada per a un partit revolucionari la presentació d'aquesta dècima. Però enguany enso ha semblat menys que mai. Hi ha en el document, tant en el seu fons com en la seva forma, un tal aire de docilitat, una tan gran bona jeia, que gairebé justifica aquell nom de *adormideras*, que anys enrera els anarquistes donaven als socialistes espanyols.

No diem això per cap esperit d'hostilitat al partit socialista d'Espanya ni a la Unió General de Treballadors. Nosaltres tenim nombroses afinitats d'idees amb els socialistes, i creiem que, amb tot els seus defectes, són avui la única força política i social seriosa que hi ha a Espanya. Afegirem, encara, que sentim una sincera simpatia personal per alguns dels seus homes, com Pau Iglesias i Besteiro.

Es precisament per aquesta posició nostra que ens adolorixen certes actituds de nois amb premi de «comportament» que de vegades els socialistes prenen, i certs actes d'un ritualisme escarrancit. Ara mateix fa un efecte contraproduent el manifest tramés pels socialistes al Directori, demanant-li, amb tota cortesia, la immediata normalitat constitucional, l'acabament de la guerra del Marroc, les responsabilitats militars i civils, l'amnistia per als delictes polítics i socials, el remei de la crisi del treball i de la carestia de la vida, el control sindical a les indústries, la socialització dels mitjans de producció i de canvi i fins la democratització de la Societat de les Nacions.

Tot això està molt bé, naturalment. Avui tos, i demà festa. Podríem dir que és el *Pare Nostre* del proletariat. Però en les actuals circumstàncies aquest programa quedaria molt més honorat si no figurés en cap dècima de bons minyons als poders constituïts, barrejat amb frases d'afalag servicial, que fan fer algunes ganyes de disgust quan un hom les llegueix en aquest document que la censura ha deixat passar tot sencer.

FULMEN

La Festa del Treball

Aquest full del calendari que diu: 1 de Maig, no cau a terra i el seu contingut no s'incorpora al temps que passa, sinó que viu en el futur.

Una festa és un record, però cada primer de maig és una nova naixença. En la perspectiva dels temps qui foren, el dia 1 de maig és la pedra blanca que inicia un arc no acabat encara.

Aquest dinamisme de la Festa del Treball és ço que li dona una significació més alta. No és festa de precepte i uneix les voluntats de milions d'homes; no en

parlen els Evangelis i posseeix, però, una infinita força de revelació, de fe...

Per això és més noble i més santa que totes les altres festes. Perquè no consagra el passat sinó que en renega. I tot el seu esperit es projecta cap enfora, cap a un esdevenidor qui serà present, actual, algun dia.

Es la flameta votiva o la resplandor de l'incendi? Es la guspria estelar eterna i guiadora o el llamp destructor i vindicatiu el que s'encén a cada 1 de maig?

Es la claror més augusta que hi ha en els ulls i en les consciències dels homes...

**

Què serà aquest any la Festa del Treball? El món obrer està destriat i els sentiments nacionalistes i imperialistes semblen treure nova ufana. Però els cors oprimits bateguen amb el mateix intens ritme idealista. I els himnes que no s'escampin per l'aire cantaran igualment dintre els cors.

El socialisme és avui un fet tan universal com l'injustícia, i per damunt de totes les fronteres els pensaments voleien i s'uneixen com les notes d'un cant màgic i alliberador.

Si la vida humana ha de tenir un sentit alguna vegada, el trobarem escoltant aquesta cançó del 1 de maig. Res hi fa que la tonada sia diferent, car els treballadors es barallen ara tant i tant bé com els seus burgesos, si el ritme intern és el mateix i igualment fervorós l'ideal que l'anima.

El sosteniment de les noves valors internacionals és una condició imperativa de progrés humà. El socialisme és avui la fe de tots els oprimos i la convicció de molts homes generosos.

Els damnats de la terra s'aixequen i caminen i fan via amunt. El Sol d'avui no és el nostre Sol. El nostre Sol s'anirà encenent amb la flameta d'aquesta llàntia votiva que es renova miraculosament cada Primer de maig.

GLICINI

Dretes i esquerres

Nostre Marceli Domingo, que és un esperit inquiet, cremat de que regni encara a Espanya l'ensopiment, sobretot al camp polític on ell sos mèrits llueix, ha tingut una pensada per a donar moviment a les rodes entumides del partit que dirigeix junt amb altres, i que sembla que hagi perdut fins l'alè. Ell no pot pas resignar-s'hi a tenir de cloure el bec; ja sia dant conferències ja improvisant discursos, ja amb articles a la premsa, ell té de d'el parer seu, perquè la vida política s'espoli aviat, si pot ser, la terrible catalèpsia que ja fa molt temps sofreix. Aquest ex-parlamentari, carregat de bons intents, vol fer bellugar l'Esquerra vulgues que no, car ell creu que si l'Esquerra es belluga, la Dreta tarà el mateix, i així, l'Esquerra i la Dreta, recobrant el moviment, potser es desentumeixi aquell partit ja tan vell que es diu *Republicanisme* del qual ningú no en sap res i que es creu que viu, encara que no es pugui tenir dret. En Domingo vol tres coses: Vol constituï un *Consell Directiu* (gent esquerrana per a fer-lo prou en té); vol reunir una assemblea (això ja és més peludet); vol organitzar cinc actes (un melodrama complet) per a fer-ne un a Girona, un altre a Lleida després, a Tarragona el que es pugui, a Barcelona el més ferm, i a Palma de Mallorca a ser possible el darrer. Si aquests cinc actes resulten, si hi ha molts aplaudiments,

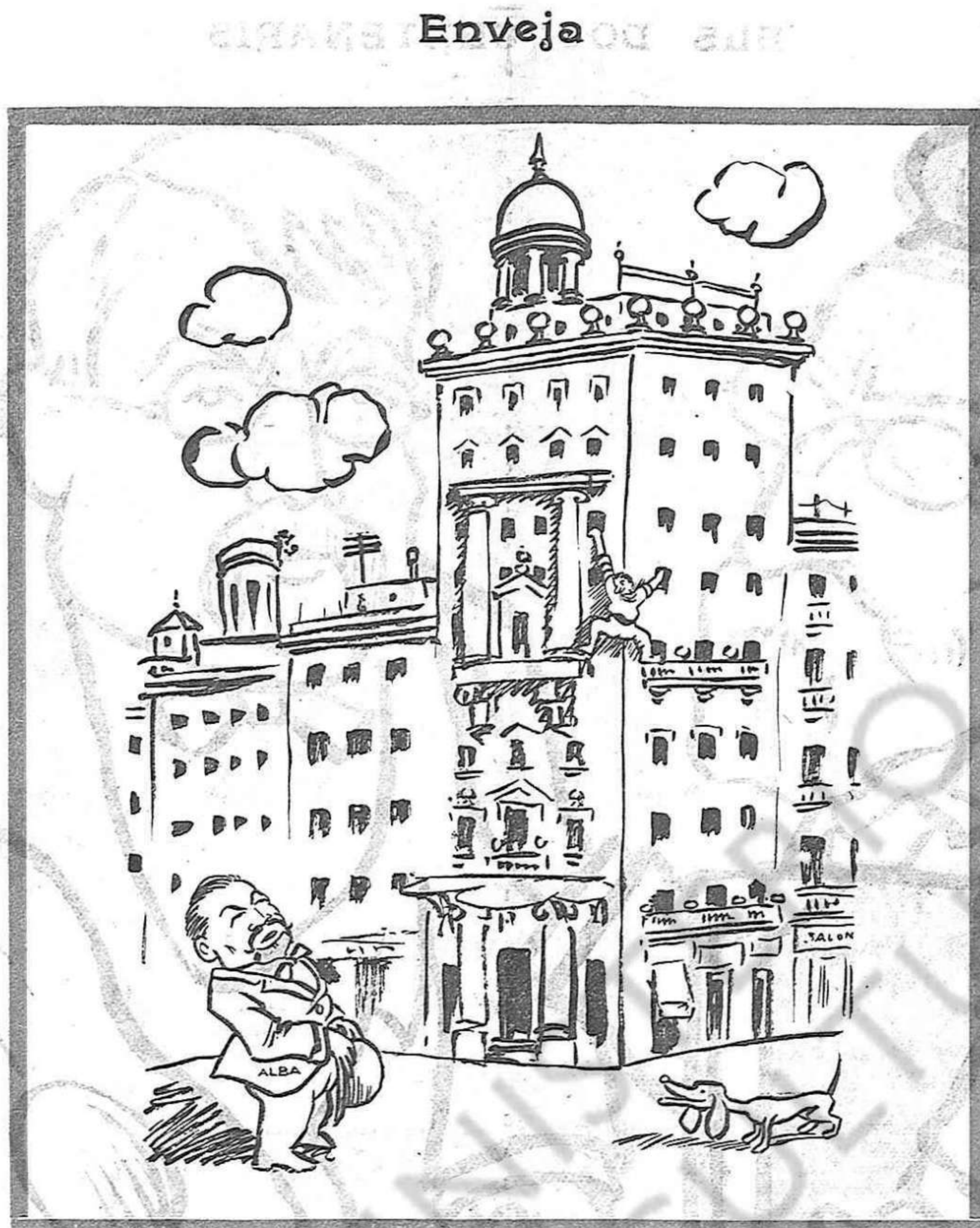
nostre Marcellí Domingo es darà per satisfet, car es veurà que l'Esquerra es ben capaça de fer aquella gran aliansa que fa temps porta al cervell; però si el públic fa el ronsa, s'empiparà de valent. És fins capaç d'entornar-se'n a la terra dels soviets.

També les dretes es mouen: està clar, fa tan bon temps! Aquells de la *Unión Monárquica* el seu partit han destet, per fer-ne dos nous de trinca: un que ingressarà corrents a la *Unión Patriótica*; altre que anirà de pet cap a l'*Acción Democrática* que ara s'acaba de fer. Els bons devots de Sant Jordi, gent de la dreta tots ells, amb motiu d'ésser la festa de tan preclar cavaller, han tingut missa solemne com cada any ho solen fer, per a demostrar que es mouen, i acabat, un bon banquet. Es veu que amb la Primavera les sangs han fet moviment! *Moviment?* Santa paraula, car es diu a tot arreu, que el moviment és la vida, amb el perill consegüent de que al fi, dretes i esquerres tinguin d'anar a bolets.

Flox

EL VOT DEL POBLE

Havien anat massa depressa els homes d'idees conservadores i reaccionàries que presentaven com a passada de moda la democràcia i la República. Més depressa havien anat encara els intel·lectuals que, seguint amb cert retràs la moda imposa-

—Caram, aquest s'enfila més depressa que jo quan podia enfilar-me!

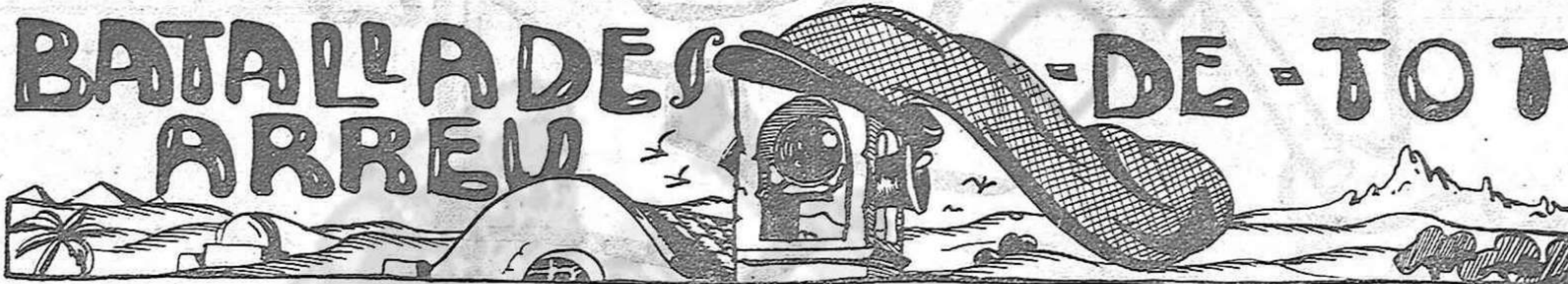
da per l'«Acció Francesa», parlaven amb mots despectius dels principis democràtics i de la forma de govern republicana.

Després de la tràgica tempesta de la gran guerra, del terreny trasbalsat de la vella Europa ha sortit una florida de Repúbliques noves. Antigues monarquies s'han convertit en Repúbliques. Nacions abans dominades per la força han recobrat la llibertat nacional i hi han posat el coronament de l'institució republicana. La voluntat del poble i la consciència nacional són les dues columnes que sostenen les Repúbliques joves.

Ara acabem de veure a Grècia la virtualitat dels principis democràtics i el prestigi de la forma de govern republicana. Després d'un llarg període de lluites internes, de derrotes i de vergonyes, s'ha arribat a una solució definitiva per la proclamació de la República. La protesta del rei en exili, del rei que ja no és rei, ha caigut en el buid. El dia 13 d'abril, el poble grec proclamà la pròpia reialesa votant per una fortíssima majoria la República.

Quantes guerres civils, quants pronunciaments, quants cops d'Estat, quantes escenes de violència i de tragèdia hauria costat la solució d'aquest problema pels camins de l'autocràcia, de la dictadura i de la força? Allò mateix que no haurien pogut resoldre les idees rònegues i els procediments arcaics, ho ha resolt, davant del propi país i davant del món, el vot del poble. Amb la República ha triomfat la democràcia. Democràcia i República són dues germanes bessones i inseparables.

I és interessant d'assenyalar l'efecte pacificador del plebiscit grec. Quan el poble ha parlat, les passions de partit i de colla han de callar. Mentre a Grècia hi havia Governos fundats en la força, els seus adversaris sentien el despit de la sotmissió i l'afany de la revenja. Allò que era fill de la força, per la força esta-

SUN-PAO-CHI

Sun-Pao-chi és aquest xino vell, que apareix en la fotografia aquesta en mig de dos personatges anònims. Sun-Pao-chi sembla un xino d'opèreta, de film tot lo més, de film nordamericà. Du una manera de faldilla de colors violats, una jaqueta cordada fins al coll i sense solapes, punys planxats, postissos, naturalment. Es cobreix la calva amb un casquet emmollit a l'esquelet del crani. Porta unes barbes caigudes i llises que fan l'efecte de que són com les que usen els còmics quan se'ls encarrega la interpretació d'un personatge que no podria passar sense barba. Són unes barbes, les de Sun-Pao-chi, que fan pensar: Quan se'n va a dormir se les treu i les deixa sobre la tauleta de nit, al costat de la llàntia i de l'ampolla d'aigua. Porta unes ulleres, també, Sun-Pao-chi. Per què és curt de vista? Per a decorar

El nou president de la república Xina.

d'una manera docta i severa el seu rostre? Segurament per lo primer, ja que els xinos no estan malejats per la posse, que tantes desgràcies ha fet a Europa.

Però qui és aquest xino? voldreu saber vosaltres. Aquest xino és, com qui no diu res, el nou president del país de les torres de porcellana.

Aquest títol treu d'ell tot el possible element ridícul o senzillament pintoresc.

Vosaltres hauríeu mirat aquest cap de Sun-Pao-chi, i hauríeu rigut. Hauríeu rigut perquè un xino no es veu cada dia i perquè, además, cada vegada que se'l veu, sense que us pogueu donar una explicació lògica, fa riure. El cap de Sun-Pao-chi no hauria pogut escapar a la vostra rialla, perquè, generalment, un cap és sempre una mena de protuberància que acostuma a eixir damunt les espatlles de la gent sense una utilitat precisa. En la majoria de les persones—d'això que creiem persones, però que, en realitat, tan sols ho semblen—aquesta protuberància sembla destinada a no servir per a res sinó és per a penjar-hi un barret o una gorra o qualsevol altre objecte d'abric capilar.

Seguiu mirant el rostre bonhomíus i un xic irònic de Sun-Pao-chi. El somriure ja ha desaparegut dels vostres llavis. Vosaltres no sabríeu explicar-vos el perquè. Però ja us ho explicarem nosaltres.

Perquè sabeu que aquest xino, que semblava d'opèreta o de film nordamericà, és el president d'una de les més importants repúbliques, d'una de les més civilitzades, i això us omple de respecte.

UN HOME QUE NO VOL SERVIR DE PALLASSO

Aquest home és Sem Benelli, és italià i és poeta. Vosaltres el coneixeu de segur per una comèdia que s'ha representat a Espanya amb molt èxit: *La cena de las burlas*, o sigui *La cena delle beffe*.

A Sem Benelli se l'ha posat sempre enfront de D'Annunzio, el pobre príncep de Monte Nevoso, se l'ha convertit en el rival de l'autor de *Forse che si forse che no*. Diguem nosaltres que, sortosament per ell, Sem Benelli és tot lo contrari de D'Annunzio.

Com vosaltres ja deveu saber, D'Annunzio no

és massa amic de Mussolini. En Mussolini amb els seus lleons, les seves criatures vestides de carnestoltes, el seu jaquet i el seu barret de copa, hi veu un contricant, un altre tenor. Perquè D'Annunzio no és res més que un tenor: un tenor que s'ha quedat sense veu i al que el públic co-

El candidat feixista Sem Benelli, candidat.

mensa a oblidar. Ve't aquí perquè Mussolini ha fet candidat a Sem Benelli: per a aixatar del tot a D'Annunzio.

I Sem Benelli accepta. Somriu. Li proposen parlar en un míting de propaganda electoral. I accepta també. I segueix somrient. Tothom s'escriuix de les coses grosses que dirà Sem Benelli contra D'Annunzio i a favor del feixisme. I arriba l'hora. I Sem Benelli puja a la tribuna. I diu:

—Vinc a maleir als polítics, a tots els vils polítics que han dut a la Itàlia a la misèria i al descrèdit. I vinc a dir, també, que la vida d'una nació no pot dependre d'un home, que si avui existeix, demà pot morir. El feixisme és una revolta que no pot deturar la seva marxa en reformes superficials. Ha de reformar les entranyes econòmiques i polítiques del país. Serà inútil que algú pretengui dur les riendes, perquè aquí som molts els homes disposats a esperonar-lo per a que dugui a bon terme l'obra. No serà un home, sinó un poble qui regira el destí d'Itàlia.

Sembla que des d'aquest discurs, Mussolini desconia també de Sem Benelli.

LA VEU BURGESA

El senyor d'ordre, amant de totes les institucions serioses i d'una inútil i rànica transcendència, amant de totes les tradicions xorques, que creu en un Déu i en un exèrcit que ell manté amb els diners que fa suar als pobres, s'extremeix, està cada dia més pàl·lid, té més por cada dia.

Perquè? Perquè veu que cada dia neixen noves repúbliques: la república a Rússia, la república a Alemanya, la república a Grècia, la república a Pèrsia, la república a Albània.

No sap cap on girar els ulls, no sap on refugiar-se. Tremola, veu tota la seva obra canallesca en orris. Diu:

—Això sembla impossible! Això s'acabarà malament! Això és la fi del món!

No té una arma prou eficaç per a emplear contra els pobles que trenquen les seves cadenes i desfer-se d'ells. Així procura alçar la seva veu, la seva veu miserable de burgès que ofeguen els cants de llibertat, per a matar amb la burla, l'arma que aconsellava Beaumarchais. Però aques-

—Són moltes repúbliques i a nosaltres mai ens han fet gaire goig iantes.

—Sí, cada vegada que en neix una ens recordem del vell règim.

(De Ruy Blas)

ta és una arma que sols pot defensar causes nobles. En segons quines boques o plomes, és rovellà i s'afebleix. Heu's aquí com la veu del burgès vil, resulta una veu perduda en el desert.

ELS DOS CENTENARIS

— Tu vares ensenyar a cantar al poble per a treu-re'l del vici...
 — I tu amb les teves obres i el teu exemple vares traçar-los-hi un camí... i ja ho veus, de res han servit els nostres esforços.

va amenaçat. Les noves institucions hel·lèniques, filles del sufragi popular, han d'ésser igualment respectades pels seus partidaris i per aquells altres que no ho són en el camp de les doctrines. En política, no és guanyar el principal problema. Solament la victòria obtinguda pel dret i per la justícia mereix la consagració de l'estabilitat i de la fecunditat.

F.

La Mussolinada

Mussolini, el gran Mussolini, ha triomfat en les eleccions italianes. La candidatura del Govern, marcada amb el feix simbòlic, ha obtingut la majoria en el col·legi únic format per tot l'Estat italià, i s'ha endut les dues terces parts dels llocs, d'acord amb les disposicions de la nova llei electoral. I si Mussolini no ha copat, és perquè no ha volgut. Per aconseguir-ho n'hauria tingut prou amb redactar convenientment el text de la llei.

Heu's aquí un governant genial que s'assegura per endavant una formidable majoria parlamentària. Ell féu redactar una llei en virtut de la qual sortissin exactament 356 diputats addictes. I han sortit els 356, ni un més ni un menys.

Com a màquina de confeccionar Parlaments, la llei de Mussolini és perfecta. Ara s'ha fet la prova, i l'èxit no ha pogut ésser més brillant.

Tindrà imitador Mussolini? Sembla que sí. El geni italià no ha tret patent de la seva màquina, i aquesta pot ésser imitada per aquells a qui interressi d'obtenir un resultat semblant. Tanmateix, la màquina de Mussolini, de precisió matemàtica, exigeix que els governants tinguin realment vots, públic, partidaris a milers i a centenars de milers. I si no es comptés amb això, les imitacions fracassarien terriblement.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

REPICS

Encara hi han borreguets.

La Formiga d'Or es cuida de reclutar-los i enviar-los a la punta més alta de Roma i a Terra Santa.

Es veu que la formiga... li agrada el blat, tant al istiu com a l'hivern.

I fa bé... Els afers són els afers. Oi, macos?

No hi ha res més mentider ni fals que les planes dedicades als artistes cinematogràfics. Els artistes cinematogràfics no les llegeixen, però les llegeix el públic.

I no sabem què passa, però com més va, més ximple es torna el públic!

Hi ha un mestre a Sant Martí que està treballant en prò dels de la U. P.
Pobret!... A la seva edat!...

El còmic Melquiades diu que ha arribat el moment de parlar.

Però ha d'ésser en un àpat.
I fa bé. Amb la boca ben plena i amb cinc copes de xampany, fa bo discurssejar.

Així hem passat més de mig segle a Espanya. Vivim de lloros xerraires... de farts eterns... La terra, arreglada entre Mòets i borratxeres, és el motiu de la nostra degradació.

Menys banquets i menys farsa.
Que el poble us coneix, encara que us poseu careta de doble forro.

El ministre anglès Mac Donald, està de vacances.

Ja en veurem d'això el títol d'una pel·lícula còmica.

N'estem segurs.

L'Argentina ha ofert blat a preu baratíssim al govern del Brasil.

Aquí lo que ens ofereixen barato són *morcillas*, no sabem si malaguenyes, bonabòrnies... però són *morcillas*.

Cada dia es perd aquella típica festa de Caramelles...

I lo més crudel és que les poques colles que

van pels carrers a pidolar almoïna als balcons, cantaven, en lloc d'aquells cants plens de joventesa, unes xorqueries brutals i asqueroses que desdiiuen del bon gust.

Trenta mil dures puja l'estafa de telègrafs.

Tira peixet!...

I que un dels principals autors és un tal don Angel.

Renoi, si arriba a ésser diàble potser s'endú la Companyia de Tabacs i l'edifici a les costelles!...

Vàrem assistir a la conferència del doctor Murúa al paraninf de l'Universitat.

Eren quatre gats i el conferenciant.

I vàrem sortir tan satisfets que vàrem pendre una copa d'aigua-naf en el quiosc de la Plaça.

Uns aficionats de Manresa al venir de fer comèdia caigueren en un barranc, morint dos d'ells i havent-hi greus ferits.

Aquests, més que comèdia, representaren una tragèdia reial amb tota propietat.

Pobres artistes!... L'art, té moltes vegades espines.

L'Indaleci Prieto està posant de color de mosca epidèmica al famós ex-Emperador del Paral·lel, derrocador de la República i cara-girat d'Espanya.

Hem llegit tantes escandalositats que sols nosaltres, que coneixem les *virtuts barbres* de l'heroi de Rubí, no podem de menys que convençens de les nostres manifestacions.

República amb aquest home seria una República de tres pessetes l'hora; seria República de carrer del Migdia.

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim. 8.-Barcelona